

ragályos betegct, mert' hiszen aki őt lakásába befogadná, kitenne magát annak, hogy ingóságait igénylés lehetősége nélkül lefoglalják és lakójának adótartozását végeredményben neki kellene megfizetnie. Azt hiszem Rákosi Jenő a szilveszter-esti öngyilkosságokkal foglalkozó vezércikkében említett egy esetet, ahol egy rokkant öngyilkos lett azért, mert régi adótartozásáért a főberlőjénél foglaltak és az neki felmondott. Ha pedig nem a fenti értelemben vett lakásban történít a foglalás, akkor bizonyos szűk keretek között igénypernek helye van (iroda, műhely). Ha nem a hátrálékos tulajdonát vagy bérletét képező helyiségben végrehajtanak, úgy igényper korlátlanul indítható.

Fontos megállapítás az is, hogy bizonyos kivételes esetektől eltekintve, az egyetemlegesség alapján, vagy egyéb rendelkezésnél fogva a hátrálékos helyett fizetésre kötelezett lakásán csak külön megintés után lehet foglalni.

A munka az a része, mely eseteket sorol fel arra nézve, ahol igénylésnek helye nincs, a maga kritika nélküli, tisztán ismeretető felsorolásával is, azt hiszem fel fogja hívni az illetékesek figyelmét arra, hogy még a mai nehéz időkben fontos fiskális érdekek ellenére is, az igénylést szélesebb körben meg kell engedni, mert az állam pénzügyi érdekei indokolttá tehetik a közterhek felemelését, de semmiesetre sem engedheti meg a modern állameszme, hogy arra az álláspontra helyezkedjenek a pénzügyi törvények, hogy ha a kötelezett nem tud fizetni, behajtom attól az adót, akinek az ingóságait éppen találok.

A munka részletesen ismerteti iratmintákkal az eljárás módját.

Sz—i.

Wilhelm Gerloff und Franz Meisel: Handbuch der Finanzwissenschaft. I. (Verlag von J. C. B. Mohr, Tübingen). A három kötetre tervezett munkának első köteté most jelent meg. Annak tervezete szerint az 1. kötet általános pénzügytani részt, a 2. kötet különös részt, a 3. kötet pedig alkalmazott részt fog tartalmazni.

Az első kötet 546 oldalon keresztül tárgyalja a pénzügytan lényegét és annak feladatait, annak helyzetét és vonatkozásait más tudományágakhoz, majd a pénzügytan történetét. Részletesen foglalkozik az állami bevételekkel és kiadásokkal, majd az illeték- és adóteóriákkal.

Érdekesen egészíti ki az elméleti megállapításokat a pénzügyi statisztikáról szóló fejezet, amely a pénzügyi statisztika általános alapelvein kívül számszerűen mutatja ki a fontosabb államok bevételeinek, kiadásainak alakulását a békebeli állapotokkal szemben.

A mű jelentőségét emeli ezenkívül, hogy részletes és alapos pénzügytani munka 1921 óta nem jelent meg. Conrad pénzügytana, amely az összefoglaló munkák közül legutóbb jelent meg, közvetlenül a háboru után készült és így még alig dolgozhatta fel rendszeresen a háboru utáni pénzügyi politika gyakorlati megnyilvánulásait.

Az adójogalkotások európaszerte immár többé-kevésbé stabilizálódtak. És ezek a jogalkotások a legutóbbi esztendőben egyvotlen célt követtek: az állami bevételek növelésének célját. Ennek a célkitűzésnek a gyakorlati hatásai rendkívül sok olyan új anyagot szolgáltattak az elméleti kutatásoknak, amelyet most hasznosan dolgoz fel a fenti munka.

Dr. Georg Strutz: „Handbuch des Reichssteuerrechts.“ (Industrieverlag Spaeth & Linde.) Második kiadásban jelent meg a Reichsfinanzhof elnökének szerkesztésében a német adójog

összefoglaló kézikönyve. Kézikönyvnek kell azt neveznünk címe után, bár ez a kifejezés az 1400 oldalas kötetre aligha illik rá.

Ugy látszik azonban, a német adójog területén is ilyen terjedelmű kézikönyvre van szükség. Igazolja ezt a könyv előszava, amely lesújtó kritikát ad a német adójog-alkotásról — hozzáfesszük azonban, hogy oly kritikát, amely nemrégén még Magyarországon is alkalmazható lett volna. Ebből a kritikából idézzük az alábbi pár sort:

„Olyan állapotba jutottunk, amelyet sokkal inkább lehet adódiktaturának, mint adójognak nevezni. A fejlődésnek ez az iránya azonban példátlan változatosságra vezetett. Az egyes adótörvények megváltoztatásai már egyáltalában alig tarthatók számon és nemcsak az adózók képtelenek a törvénytudósításokat követni, hanem maguk az adóhatóságok sem. Az adókötelezettekől állandóan azt a panaszt halljuk, hogy az adóhatóságokhoz intézett kérdéseikre képtelenek világos és egyértelmű választ kapni.“

Maga a kézikönyv részletesen tárgyalja a német adójogot, elkezdvén a közadók kezelésére és az értékelésre vonatkozó törvényről a jövedelem-, társulati-, vagyoni-, örökösödési-, forgalmi- stb. adókon keresztül a fogyasztási adókig és a vámjog ismertetéséig.

A könyv a kommentáló ismertetési rendszert követi. Nem közli tehát a törvény vagy rendelet szövegét, csupán összefoglalva ismerteti, magyarázza és bírálja annak intézkedéseit.

Könyvszemle.

(Egyes műveket későbbi időpontban meg fogunk beszélni.)

Bonnet, G.: Les expériences monétaires contemporaines. Paris. Colin. 1927. 70 p. 7 fr.

Büscher, G.: Die Inflation und ihre Lehren. Zürich. A. Rudolf, 1926. 188 S. Gm. 6.

Cioriceanu, G.: Le problem monétaire roumaine. Paris, M. Giard, 1927. 24 p. 6 fr.

Csetényi J.: Magyarország összeomlásának és ujjaépítésének világpolitikai jelentősége. Külpolitikai tanulmány. Budapest. Szerző kiadása, 1927. 98 l. P 4.80.

Dennis, A.: The romance of world trade. London, Pitman, 1927. pp 449. 15 sh.

Edvi Illés—Halász: Magyarország a háboru előtt és után gazdaságstatisztikai térképekben. Budapest, Grill. 1927. 156 l. P 26.—

Englis, K.: Grundlagen des wirtschaftlichen Denkens. Brünn, Rohrer, 1927. 165 S. Gm 6.

Englis, K.: Handbuch der Nationalökonomie. Brünn. M. Rohrer. 1927. 589 S. Gm. 15.

Feldmann, G.: Le franc français depuis 1914. Paris. E. Figuiere. 1927. 160 p. 25 fr.

Franck, L.: La stabilisation monétaire en Belgique. Paris, Payot, 1927. 176 p. 15 fr.

Freymark, H.: Ungarn in seinem wirtschaftlichen Aufbau. Breslau. Th. Schatzky. 1926. 40 S. Gm. 1.

Kerschagl: Volkswirtschaftslehre. Eine Darstellung ihrer wichtigsten Lehrmeinungen. Wien. Manz. 1927. 80 S. Gm. 4.40.